

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

DRUHÁ SEKCE

VĚC VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a. s. proti ČESKÉ REPUBLICE

(stížnost č. 73577/01)

ROZSUDEK

24. února 2004

ŠTRASBURK

Tento rozsudek se stane konečným za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.

Ve věci Vodárenská akciová společnost, a. s. proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení

pánové J.-P. COSTA, *předseda*,

A. B. BAKA,

L. LOUCAIDES,

C. BÎRSAN,

K. JUNGWIERT,

paní W. THOMASSEN,

pan M. UGREKHELIDZE, *soudci*,

a paní S. DOLLÉ, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 7. ledna 2003 a 3. února 2004,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat výše uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 73577/01) směřující proti České republice, kterou dne 23. dubna 2001 podala Soudu na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) Vodárenská akciová společnost, a. s. (dále jen „stěžovatelka“), akciová společnost založená dle českého práva.

2. Stěžovatelku zastupuje pan Z. Doležal, advokát zapsaný v seznamu advokátů ČAK. Česká vláda („vláda“) je zastoupena svým zmocněncem panem V. Schormem.

3. Stěžovatelka namítala, že došlo k porušení jejího práva na přístup k soudu.

4. Stížnost byla přidělena druhé sekci Soudu (článek 52 odst. 1 Jednacího řádu Soudu). V rámci této sekce byl projednáním věci (článek 27 odst. 1 Úmluvy) pověřen senát ustanovený v souladu s článkem 26 odst. 1 Jednacího řádu Soudu.

5. Senát prohlásil dne 7. ledna 2003 stížnost za přijatelnou.

6. Strany nepředložily písemná stanoviska k meritu věci (článek 59 odst. 1 Jednacího řádu Soudu) a senát rozhodl, že není třeba konat ústní jednání (článek 59 odst. 3 *in fine* Jednacího řádu Soudu).

SKUTKOVÝ STAV

I. SKUTKOVÉ OKOLNOSTI PŘÍPADU

7. Dne 27. června 1997 dala stěžovatelka výpověď zaměstnanci S. K., který byl v pracovním poměru na dobu neurčitou, a to pro opakované porušování pracovní kázně podle § 46 odst. 1 písm. f) zákoníku práce.

8. Rozsudkem ze dne 9. září 1997 prohlásil Okresní soud ve Znojmě výpověď S. K. za neplatnou. Dne 26. března 1998 Krajský soud v Brně tento rozsudek zrušil a vrátil věc okresnímu soudu.

9. Dne 23. června 1998 okresní soud opětovně prohlásil výpověď S. K. za neplatnou. Soud dospěl k závěru, že stěžovatelka nedoložila výpovědní důvod konkrétními skutečnostmi a že zápis ze zasedání vedení společnosti ze dne 5. května 1997 nelze považovat za upozornění na možnost výpovědi ve smyslu § 46 odst. 1 písm. f) zákoníku práce. Takové upozornění by muselo být doručeno osobně zaměstnanci, který se dopustil porušení pracovní kázně. Zároveň by v něm musela být dotyčná osoba vyzvána k tomu, aby s porušováním kázně přestala.

10. Dne 5. srpna 1998 se stěžovatelka proti tomuto rozsudku odvolala ke krajskému soudu. Ve svém odvolání tvrdila, že soud prvního stupně neposkytl spravedlivou ochranu jejím právům a oprávněným zájmům a že tak porušil ustanovení čl. 36 Listiny základních práv a svobod a článek 6 Úmluvy.

11. Dne 29. září 1999 krajský soud napadený rozsudek potvrdil a současně zamítl návrh stěžovatelky na vyslovení přípustnosti dovolání.

12. Dne 5. prosince 1999 podala stěžovatelka dovolání k Nejvyššímu soudu v souladu s ustanovením § 239 odst. 2 občanského soudního řádu, na jehož základě lze dovolání podat, přestože odvolací soud nevyhověl návrhu na vyslovení přípustnosti dovolání.

13. Ve snaze dodržet zákonnou šedesátidenní lhůtu k podání ústavní stížnosti k Ústavnímu soudu podala stěžovatelka téměř současně, a to dne 6. ledna 2000, ústavní stížnost proti rozhodnutí krajského soudu. Ve stížnosti uvedla, že tento soud porušil její právo na soudní ochranu a na spravedlivý proces. Ústavnímu soudu zároveň oznámila, že podala dovolání.

14. Dne 14. března 2000 vyzval příslušný soudce Ústavního soudu stěžovatelku, aby doložila kopii svého dovolání podaného k Nejvyššímu soudu dne 5. prosince 1999. Stěžovatelka jeho požadavku vyhověla dne 21. března 2000.

15. Dne 28. března 2000 první senát Ústavního soudu odmítl stěžovatelčinu ústavní stížnost pro nevyčerpání všech procesních prostředků, které zákon k ochraně jejích práv poskytoval, a to s odůvodněním, že řízení o dovolání před Nejvyšším soudem doposud neskočilo. Ve svém usnesení se odvolal na vlastní judikaturu (rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 171/96, IV. ÚS 93/98 a IV. ÚS 294/98), podle níž jsou opravné prostředky vyčerpány teprve poté, co Nejvyšší soud rozhodne o dovolání. Dokud tedy Nejvyšší soud v souladu s § 239 odst. 2 občanského soudního řádu nerozhodne o tom, zda napadené rozhodnutí má či nemá po právní stránce zásadní význam, musí být ústavní stížnost odmítnuta, aby se zamezilo situaci, kdy jsou v jedné a téže věci vedena souběžně dvě řízení. Sjednocování judikatury totiž přísluší Nejvyššímu a nikoli Ústavnímu soudu. V případech, jako je tento, by tedy lhůta k podání ústavní stížnosti měla začít běžet až po doručení rozhodnutí dovolacího soudu.

16. Dne 27. září 2000 Nejvyšší soud vyslovil nepřipustnost stěžovatelčina dovolání s tím, že rozhodnutí vydané krajským soudem v souladu s vnitrostátní judikaturou nemá po právní stránce zásadní význam, kvůli němuž by bylo nutné vyslovit přípustnost dovolání.

17. Dne 27. listopadu 2000 podala stěžovatelka ve lhůtě šedesáti dnů od doručení rozhodnutí Nejvyššího soudu druhou ústavní stížnost, a to proti rozhodnutí krajského soudu ze dne 29. září 1999 a proti rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. září 2000.

18. Dne 13. února 2001 druhý senát Ústavního soudu tuto stížnost odmítl pro opožděnost. Ústavní soud s odvoláním na ustálenou judikaturu v této oblasti konstatoval, že rozhodnutí Nejvyššího soudu, kterým bylo dovolání odmítnuto z důvodu jeho nepřipustnosti, je nutno považovat za rozhodnutí deklaratorní povahy, které není rozhodnutím ve věci samé. Toto dovolání tedy nelze považovat za poslední procesní prostředek, který zákon stěžovatelce

k ochraně jejich práv poskytuje. Z tohoto důvodu začala lhůta pro podání ústavní stížnosti běžet dne 9. listopadu 1999, tedy dnem, kdy bylo stěžovatelce doručeno rozhodnutí krajského soudu.

19. Rozhodnutím Okresního soudu ve Znojmě ze dne 21. března 2003 a rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 28. května 2003 bylo zčásti vyhověno návrhu S. K. na zaplacení částek dlužných z důvodu neplatného rozvázání pracovního poměru. Stěžovatelka údajně podala dovolání proti části rozsudku, která nabyla právní moci.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

20. Podstatná část příslušných ustanovení vnitrostátních zákonů a judikatury je uvedena v rozsudku *Zvolský a Zvolská proti České republice* ze dne 12. listopadu 2002 (č. 46129/99, § 18-36).

Sdělení Ústavního soudu ze dne 3. února 2003 publikované pod č. 32/2003 Sb.

21. Plénium Ústavního soudu se dohodlo na svých neveřejných zasedáních konaných v měsíci lednu 2003, že změni dosavadní většinovou praxi soudců Ústavního soudu připouštějící souběžné podání mimořádného opravného prostředku a ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí obecných soudů, a to s ohledem na názor Evropského soudu pro lidská práva vyslovený v rozsudcích druhé sekce tohoto soudu ze dne 12. listopadu 2002 ve výše uvedené věci *Zvolský a Zvolská proti České republice* a ve věci *Běleš a ostatní proti České republice* (č. 47273/99). Napříště budou soudci a senáty Ústavního soudu vykládány přípustnost a lhůta k podávání ústavní stížnosti v případě jejího souběhu s mimořádnými opravnými prostředky (s výjimkou obnovy řízení) takto:

1. V případě podání mimořádného opravného prostředku bude ústavní stížnost považována za přípustnou až po rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku (s výjimkou rozhodnutí o obnově řízení).
2. Šedesátidenní lhůta k podání ústavní stížnosti počne běžet dnem doručení rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku (s výjimkou obnovy řízení) bez ohledu na způsob rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku. Lhůta bude považována za zachovanou i ve vztahu k předchozímu pravomocnému rozhodnutí.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

22. Stěžovatelka tvrdí, že Ústavní soud odmítl její ústavní stížnosti z důvodu nepřipustnosti, aniž by se zabýval věcí samou. Odvolává se na článek 6 odst. 1 Úmluvy, jehož příslušná část zní :

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě (...) projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech a závazcích (...)“

23. Soud konstatuje, že strany nepředložily doplňující písemná stanoviska k meritu věci. V písemných stanoviscích předložených před tím, než Soud vydal rozhodnutí o přijatelnosti stížnosti, strany uvedly následující argumenty.

24. Vláda se nejprve odvolala na ustálenou judikaturu Ústavního soudu, dle které je dovolání podané na základě § 239 odst. 2 občanského soudního řádu posledním opravným prostředkem a lhůta pro podání ústavní stížnosti tedy může začít běžet teprve poté, co je dovolateli doručeno rozhodnutí Nejvyššího soudu. V této věci však bylo rozhodnutí Nejvyššího soudu, kterým bylo dovolání odmítnuto z důvodu jeho nepřipustnosti, pouze deklaratorní povahy a stěžovatelka druhou ústavní stížností napadla rozhodnutí Nejvyššího soudu i soudů nižších stupňů pouze po formální stránce, aniž by zpochybnila závěr Nejvyššího soudu o zásadním právním významu své věci. Stěžovatelce bylo rozhodnutí krajského soudu doručeno dne 9. listopadu 1999 a právě od tohoto data – vzhledem k nepřipustnosti dovolání – začala běžet šedesátidenní lhůta k podání ústavní stížnosti k Ústavnímu soudu. Bylo tedy zcela na místě, že druhá ústavní stížnost, kterou stěžovatelka podala dne 27. listopadu 2000, byla odmítnuta pro opožděnost.

25. Vláda uznává, že k problému by zřejmě nebývalo došlo, kdyby Ústavní soud odročil své rozhodování o první stěžovatelčině ústavní stížnosti, tedy kdyby přerušil řízení do okamžiku rozhodnutí Nejvyššího soudu o připustnosti dovolání. Vláda dále připouští, že v tomto případě byla snaha o vydání rozhodnutí o ústavní stížnosti v co nejkratší lhůtě pravděpodobně na závadu některým procesním právům stěžovatelky.

26. Vláda dospěla k závěru, že ačkoli si není s ohledem na odůvodnění Ústavního soudu jistá, zda v důsledku odmítnutí ústavních stížností došlo k porušení stěžovatelčina práva na přístup k soudu, nemůže tuto možnost vyloučit a ponechává tedy na uvážení Soudu, aby zhodnotil odůvodněnost stížnosti.

27. Stěžovatelka naopak tvrdila, že ji první rozhodnutí Ústavního soudu utvrdilo v přesvědčení, že bude moci podat novou ústavní stížnost vzhledem k tomu, že Ústavní soud upřesnil, že lhůta k podání takové stížnosti začíná běžet teprve po doručení rozhodnutí o dovolání. Vzhledem k tomu, jak druhý senát odůvodnil odmítnutí její druhé ústavní stížnosti, se stěžovatelka domnívá, že tento senát neměl k dispozici žádné informace o její první ústavní stížnosti, kterou podala ve lhůtě šedesáti dnů po doručení rozsudku vydaného v odvolacím řízení a která byla prvním senátem odmítnuta z důvodu předčasného podání. Teprve po odmítnutí druhé ústavní stížnosti si stěžovatelka uvědomila, že ji rozhodnutí prvního senátu uvedlo v omyl, a to zejména upřesněním začátku běhu lhůty. Stěžovatelka je toho názoru, že jí bylo odepráno právo na spravedlivý proces, a to nikoli její vlastní vinou, ale tím, že byla rozhodnutím Ústavního soudu uvedena v omyl.

28. Stěžovatelka navíc napadá rozdílnost názorů na začátek běhu lhůty u tohoto druhu případů, která panuje mezi jednotlivými senáty Ústavního soudu. Dle jejího názoru jí nelze připisovat jakékoli pochybení ani na ni přenášet tíhu důsledků protichůdné judikatury. Dále se domnívá, že obě rozhodnutí Ústavního soudu znamenala porušení jejího práva na spravedlivý proces a záruk uvedených v článku 6 odst. 1 Úmluvy.

29. Úkolem Soudu je tedy zodpovědět otázku, zda s ohledem na okolnosti případu došlo k porušení práva stěžovatelky na přístup k soudu tím, že Ústavní soud odmítl její ústavní stížnosti pro nepřipustnost.

30. Soud připomíná, že „právo na projednání věci soudem“, jehož součástí je právo na přístup k soudu, není absolutní a připouští jistá omezení, zejména co se týče podmínek připustnosti opravného prostředku, neboť samotná jeho povaha vyžaduje právní úpravu na úrovni státu, který má v tomto ohledu určitý prostor pro uvážení (viz rozsudky ve věci *García Manibardo proti Španělsku*, č. 38695/97, § 36, ESLP 2000-II, a ve věci *Mortier proti Francii*, č. 42195/98, § 33, ze dne 31. července 2001). Uplatňovaná omezení nicméně nemohou zužovat možnosti jednotlivce takovým způsobem či v takové míře, aby došlo k zásahu do

samotné podstaty tohoto práva. Tato omezení jsou v souladu s článkem 6 odst. 1 pouze tehdy, sledují-li legitimní účel a existuje-li vztah přiměřenosti mezi použitými prostředky a sledovaným účelem (viz rozsudek ve věci *Guérin proti Francii* ze dne 29. července 1998, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1998-V, § 37).

31. Soud dále zdůrazňuje, že uplatňování pravidel upravujících lhůty pro podání procesních prostředků nesmí navrhovateli bránit v použití dostupného prostředku nápravy. V daném případě se uvedená otázka dotýká zásady právní jistoty; nejedná se o pouhý problém výkladu hmotněprávních pravidel, nýbrž o výklad procesního požadavku, který stěžovatelce znemožnil, aby byla projednána meritorní stránka jejího návrhu, v rozporu s právem na účinnou soudní ochranu (viz *mutatis mutandis* rozsudek ve věci *Miragall Escolano a ostatní proti Španělsku*, č. 38366/97, § 37, ESLP 2000-I; výše citovaný rozsudek ve věci *Zvolský a Zvolská proti České republice*, § 51).

32. Jestliže se stěžovatelka rozhodla podat dovolání, pouze tím využila možnosti, kterou jí poskytuje § 239 odst. 2 občanského soudního řádu. Dle Soudu nemůže být tato skutečnost stěžovatelce na újmu. Stěžovatelka navíc zvolila řešení doporučené žalovanou vládou v předem uvedených případech *Běleš a ostatní* a *Zvolský a Zvolská*, o kterých Soud rozhodoval. Toto řešení spočívá v souběžném podání dovolání a ústavní stížnosti. Dle názoru Soudu tento případ poukazuje na to, že účinnost tohoto postupu, který označil v těchto dvou předchozích případech za nahodilý, je čistě teoretická. Ve skutečnosti byla první stěžovatelčina stížnost (podaná ve stejnou dobu jako dovolání) odmítnuta z důvodu nevyčerpání všech procesních prostředků, protože probíhalo řízení o dovolání před Nejvyšším soudem. Když podala novou ústavní stížnost poté, co Nejvyšší soud její dovolání odmítl pro nepřipustnost, byla její ústavní stížnost prohlášena za nepřipustnou, tentokrát z důvodu opožděnosti.

33. Z § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu mimo jiné vyplývá, že Ústavní soud nerozlišuje mezi řádnými a mimořádnými opravnými prostředky a že tedy navrhovatelé jsou povinni vyčerpat oba druhy prostředků s výjimkou obnovy řízení, která je výslovně vyloučena. Pokud tedy byla stěžovatelka povinna podat dovolání, aby tím vyčerpala všechny procesní prostředky, které jí zákon k ochraně práva poskytoval, jak to uvedl Ústavní soud ve svém prvním rozhodnutí, Soud se domnívá, že lhůta pro podání ústavní stížnosti měla začít běžet až po rozhodnutí Nejvyššího soudu anebo měla být alespoň pozastavena okamžikem podání dovolání.

34. V tomto případě byl postup Ústavního soudu v rozporu s ustálenými principy judikatury Soudu, podle nichž uplatňování pravidel upravujících lhůty pro podání opravných prostředků nesmí navrhovatelům bránit v použití dostupného prostředku nápravy. Soud souhlasí s názorem stěžovatelky, že tato dvě rozhodnutí Ústavního soudu jsou protichůdná a vyvolávají zmatek ohledně začátku běhu lhůty pro podání ústavní stížnosti, a domnívá se, že tato dvě rozhodnutí znamenají porušení samotné podstaty práva na právní prostředek nápravy, jelikož na stěžovatelku kladou nepřiměřené břemeno narušující spravedlivou rovnováhu mezi legitimní snahou zajistit dodržování formálních podmínek pro podání ústavní stížnosti a právem na přístup k Ústavnímu soudu.

35. V této souvislosti Soud s uspokojením konstatuje, že po vydání výše citovaných rozsudků ve věcech *Běleš* a *Zvolský* oznámil Ústavní soud změnu své praxe, pokud se jedná o podmínky přípustnosti ústavních stížností (výše uvedený § 21). Tato změna však nemohla mít jakýkoli vliv na postavení stěžovatelky v této věci.

36. S ohledem na výše uvedené dospěl Soud k závěru, že obzvláště přísný výklad předmětného procesního pravidla tak, jak jej provedl Ústavní soud, připravil stěžovatelku

o právo na přístup k soudu (viz *mutatis mutandis* výše citovaný rozsudek ve věci *Zvolský a Zvolská proti České republice*, § 55)

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

II. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

37. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

38. Stěžovatelka se domáhá náhrady způsobené materiální a morální újmy ve výši 1 milionu korun českých (Kč), tj. přibližně 31 250 euro (EUR). Tato částka by měla alespoň zčásti odpovídat částce, kterou stěžovatelka zaplatila S. K. z důvodu rozvázání pracovního poměru, které bylo prohlášeno za neplatné v řízení, jež stálo na počátku této stížnosti. Stěžovatelka dále tvrdí, že S. K. o ní nechal zveřejnit pomlouvačné informace, čímž došlo k poškození její pověsti.

39. Vláda namítá, že mezi újmou, která byla stěžovatelce údajně způsobena, a namítaným porušením neexistuje žádná příčinná souvislost a že Soud nemůže spekulovat o výsledku řízení před Ústavním soudem.

40. Soud se domnívá, že základ pro poskytnutí spravedlivého zadostiučinění v daném případě spočívá ve skutečnosti, že stěžovatelka nemohla využít práva na spravedlivý proces, jehož součástí je právo na přístup k soudu, ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy. Soud nezjistil žádnou příčinnou souvislost mezi materiální a morální újmou, na kterou stěžovatelka poukazuje, a konstatovaným porušením článku 6. Soud navíc nemůže odhadovat, jak by dopadlo řízení, pokud by Ústavní soud projednal ústavní stížnost stěžovatelky a vyhověl jí.

Z těchto důvodů není náhrada újmy v tomto případě odůvodněná. Konstatování porušení je dle Soudu postačující náhradou případné morální újmy způsobené stěžovatelce (viz *mutatis mutandis* výše citovaný rozsudek ve věci *Běleš proti České republice*, § 76 a 77).

B. Náklady řízení

41. Stěžovatelka požaduje částku 1 497 125,- Kč (46 785 EUR) jako náhradu nákladů vynaložených v řízení před vnitrostátními soudy a před Soudem. Zdá se, že tato částka zahrnuje částku, jež byla vyplacena S. K., jakož i veškeré náklady řízení před vnitrostátními soudy.

42. Vzhledem k tomu, že Úmluva byla porušena postupem Ústavního soudu, domnívá se vláda, že náhrada může zahrnovat kromě nákladů řízení před Soudem ve Štrasburku navíc pouze náklady vynaložené v řízení před Ústavním soudem a soudem dovolacím. Dle faktur předložených stěžovatelkou činí tyto náklady 22 300,- Kč (697 EUR).

43. Soud připomíná, že dojde-li k závěru o porušení Úmluvy, může přiznat stěžovatelům náhradu nákladů, které vynaložili v řízení před vnitrostátními soudy za tím účelem, aby se zmíněnému porušení zamezilo anebo se zajistila jeho náprava (viz *Zimmermann a Steiner proti Švýcarsku*, rozsudek ze dne 13. července 1983, série A č. 66, § 36; *Hertel proti Švýcarsku*, rozsudek ze dne 25. srpna 1998, *Sbírka* 1998-VI, § 63).

Vzhledem k dostupným informacím Soud přiznává stěžovateli částku ve výši 700 EUR jako náhradu nákladů řízení.

C. Úroky z prodlení

44. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *rozhoduje*, že byl porušen článek 6 odst. 1 Úmluvy;
2. *rozhoduje*, že konstatování porušení poskytuje samo o sobě dostatečné spravedlivé zadostiučinění za morální újmu, kterou stěžovatelka utrpěla;
3. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovatelce uhradit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, částku 700 EUR (sedm set euro) z titulu náhrady nákladů řízení, která se převede na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni úhrady, a dále případnou částku daně;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do okamžiku zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
4. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 24. února 2004 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

S. DOLLÉ
tajemnice

J.-P. COSTA
předseda